

tionen, som den tænkes etableret ved det foreliggende Forslag, uhyre ringe.

Det ærede 5te Medlem for 1ste Kredse (Schovelin) gjorde blandt sine mange Bemærkninger ogsaa den, at Erhvervslivets Kredse sikkert vilde blive bekymrede eller noget i den Retning, hvis denne Lov blev vedtaget, bekymrede ogsaa ud fra lignende Betragtninger som dem, Venstres Ordfører har været inde paa med Hensyn til Raadsinstitutionens Farlighed. Jeg tør maaske sige, at jeg kan ikke tro, at Erhvervslivets Kredse skulde være saa lette at gøre bekymrede. At det, at de selv skulde udpege Medlemmer til en Institution, der skulde være raadgivende for, hvilke Varer man kunde begrænse Importen af, skulde fremkalde Bekymring i Erhvervskredse, er vist overdrevet. Jeg kan i alt Fald ikke se, at Aarsagen til Bekymring skulde være mindre, hvis det konservative Ændringsforslag blev til Virkelighed, efter hvilket der skulde laves et Raad, som fik Beføjelse til at gennemføre Toldafgifter. At der i dette Raad i Stedet for en Arbejder skulde indsættes en Børsrepræsentant, kan dog vel ikke gøre Raadet saa afgørende værdifuldere end det andet Raad.

Saa sagde det ærede Medlem, at det ikke kunde nytte, at Regeringen bebrejdede de Konservative, at de kom med det samme Forslag, som de tidligere har haft fremme, thi det gjorde Regeringen jo ogsaa. Det forekommer mig unægtelig, at der er nogen Forskel. Thi Principperne i de to Forslag, der er forelagt af Regeringen, har jo i høj Grad været Genstand for Omtale under Valgkampen paa samme Maade som det konservative Forslag om Guld-told, og de Planer, Regeringen stillede sig paa, fik et Flertal i Folketinget ved Valgene, idet de Radikale stillede sig paa lignende Synspunkter og ogsaa i Gerningen har vist, at de kunde enes om et Valutaforslag, som det foreligger her. Derimod kan det ikke paa samme Maade siges, at den konservative Toldpolitik fik Tilslutning ved Valgene. Tværtimod, de to Partier, der havde ført Toldpolitik i Fællesskab de foregaaende Aar, led et Nederlag ved Valgene. Medens der altsaa kan være Berettigelse for dem, der sejrer, til at komme med de Forslag, de sejrer med, synes jeg ikke, Berettigelsen for dem, der ikke sejrer, er lige saa stor til at opretholde de Forslag, der led Skibbrud. At et oppositionelt Parti fører disse Forslag frem igen, forstaar jeg meget vel, det er der intet ondt i, men man kan ikke forlange, at en Regering, som har sejret paa

den modsatte Opfattelse, skulde gaa med til de Forslag, som ikke har sejret.

Jeg maa i øvrigt sige, at den Stilling, de to Partier indtager over for denne Sag, kan jeg kun beklage. Jeg har før advaret imod den Sorgløshed, der synes at have faaet mere og mere Udtryk i den senere Tid, og det, der er sket fra Valutacentralens Bestyrelses Side, er jo en fornyet Advarsel mod denne Sorgløshed. Thi der er vel ingen Tvivl om, at man har god Grund til at lytte til de Røster, som lyder fra de Kredse, der har med Valutaforholdene at gøre, og disse Røster lyder ikke beroligende. Man bereder sig altsaa i Landstinget til uden Hensyn til de Svingninger, der kan komme i Valutaen, at nedslaa et Forslag, om hvilket den konservative Ordfører siger, at det ikke har nogen Betydning, men som andre og i det mindste lige saa fremragende Hoveder som den konservative Ordfører paastaar ikke vil være uden Betydning. I alt Fald, det, der foreligger af Forslag, som er ført frem og har skaffet sig Tilslutning ved Valgene og i Rigsdagen, vil man nu forkaste. Hvis jeg skulde betragte dette alene ud fra et partipolitisk Synspunkt, vilde det kun være en gunstig Situation, ikke mindst i Betragtning af, at der er saa kort Tid til Landstingsvalgene. Men der er jo et andet Hensyn at tage end det partipolitiske, og sagligt maa jeg anse det for uheldigt, at man nu slaar fast, at der intet foretages fra Lovgivningens Side. At den Plan om Foranstaltninger, som man nu har ventet skulde gennemføres, eller som man i alt Fald har ventet skulde give et Resultat, intet bliver til, vil, saaledes som man paastaar det i de Kredse, jeg før har refereret til, ganske sikkert give sig Udslag paa en uheldig Maade i Valutaen. Dette fremgaar jo til al Overflod af den Skrivelse fra Valutacentralens Bestyrelse, som jeg allerede har citeret nogle Linier af.

At det konservative Parti foretrækker Told for andre Foranstaltninger, er ikke noget ukendt, og at man har ønsket at manifestere det ved at opretholde eller i alt Fald fremsætte et Ændringsforslag derom, kunde jo i og for sig ikke overraske. Det mere overraskende er, at man, efter ikke at have kunnet skaffe sig Flertal, havner i dette fuldkommen negative til Trods for, at det dog fra betydende Erhvervskredse ofte nok er tilkendegivet, at hvad enten man faar den Haandsrækning, man nu og da mener at have Brug for, under den ene eller den anden Form, ønsker man en saadan Haandsrækning, samtidig med at det fra valutainter-